

GREGG HURWITZ

SIROTEK

TALPRESS

SIROTEK

Gregg Hurwitz

TALPRESS

Tato kniha je fikce. Všechny postavy, organizace a události popsané v románu jsou buď dílem autorovy imaginace, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Copyright © 2016 by Gregg Hurwitz
Translation © 2016 by Petr Miklica

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-628-8 (pdf)

Všem neposlušným hochům a dívkám, těm, kdo porušují pravidla a berou zákon do vlastních rukou. Jsou to:

Philip Marlowe a Sam Spade, Bruce Wayne a Jason Bourne, Bond a Bullitt, Joe Pike a Jack Reacher, Hawk a Travis McGee, Sedm samurajů a Sedm statečných, Mack Bolan a Frank Castle, tři Johnové (W. Creasey, Rambo a McClane), Kapitán Achab a Guy Montag, Mike Hammer a Paul Kersey, Osamělý jezdec a Muž stínu, Robin Hood a Van Helsing, Beowulf a Gilgameš, Ellen Ripleyová a Sarah Connorová, Perseus a Coriolanus, Hanna a Hannibal, Muž beze jména a Profesionál, Parkerová a Lucy, Arya Stark a George Stark, Pike Bishop a Harmonika, Lancelot a Achilles, Shane a Snake Plissken, Ethan Edwards a Bill Munny, Jack Bauer a Opravář Jack, Zabiják a Nájemná vražedkyně, Zorro a Zelený sršň, Dexter a Šílený Max, Tucet Špinavců a Drsný Harry, Terminátor a Paní Pomsta, Frajer Luke a Lucas Davenport, Logan 5 a James „Logan“ Howlett, V a Vic Mackey, Hartigan a Marv, Sherlock a Luther, Veronica Marsová a Selina Kyleová.

Děkuji jim za to, že jsou tak špatní, až jsou dobří.

Ripley: To, co děláš, je špatný.

Luther: Jo, já vím.

Ripley: Tak proč to děláš?

Luther: Protože je to *správný*.

z TV seriálu BBC *Luther* od autora Neila Crosse

PŘEDMLUVA

Zkouška ohněm

Evanovo dvanáctileté tělo je nehybně vmáčknuté do měkkého sedadla spolujezdce v černém sedanu, který ho potichu někam veze. Bradu má rozseknutou a na spánku modřinu. Dolů po krku mu stéká teplá krev, která se mísí s potem zděšení. Zápěstí mu obtáčejí kruhy zdrsnělé kůže, v místech, kde byla pouta. Srdce mu buší v hrudi a duní v hlavě.

Silou vůle se nutí k tomu, aby nedal nic najevo.

Je v autě teprve pět minut. Cítí vůni drahé kůže.

Ridič mu řekl své jméno, Jack Johns. Ale nic jiného.

Starý chlap, minimálně něco přes padesát, se širokým, bezkým obličejem. Má hranatou postavu jako chytač a tomu odpovídají i typické baseballově přivřené oči.

Jack vytáhne ze zadní kapsy kalhot kapesník, rozloží ho a nabídne ho přes středovou konzoli vozu. „Na obličej.“

Evan se dívá na kvalitní lněné plátno. „Ta krev tam nadělá fleky.“

Na Jackově tváři se objevuje pobavený výraz. „To je v pořádku.“ Evan si otře krev.

Byl nejmenší ze všech dětí, ten poslední, koho vybírali do sportovních klání. Aby se dostal do tohohle sedadla, aby se mu podařilo dostat se do výběru, musel překonat celou hromadu drsných překážek.

Když se ten Základní muž objevil na okraji popraskaných hřišť na basket, odkud se díval, jak si chlapci hrají a perou se, nikdo nevěděl, co si o něm myslet. Skrytý za tmavými brýlemi Ray-Ban, přejížděl prsty po člancích řetězu a kouřil cigaretu za cigaretou. Chodil pomalu, nikdy nespěchal, a přesto se zdálo, že vždycky zmizel stejně rychle, jako se objevil. Zrodila se tak spousta teorií. Byl to Phil Pedofil. Bohatý podnikatel se zájmem o adopci. Muž, který na černém trhu obchoduje s lidskými orgány. Náborář pro řeckou mafii.

Evan byl ochotný vyskočit z rozjetého vlaku.

Dostal se z každodenního koloběhu tak náhle, jako kdyby ho z ulice odnesl létající talíř. Zkouška ohněm, ano – šlo o nějaký typ náboru, ale Evan netušil o jaký.

Jedním si však byl jistý. Bez ohledu na to, kam mají namířeno, to tam bude lepší než vzadu za nimi, ve východním Baltimoru.

V žaludku mu zakručelo tak, že mu z toho bylo trapně i tady, i v téhle chvíli. Podíval se na sebe do bočního zrcátka. Vypadá podvyživeně. Možná že tam, kam jede, bude jídla nadbytek.

Anebo možná bude jídlem on sám.

Snaží se potlačit nervozitu. Odkáslává si. „Co po mně chcete?“ ptá se.

„To ti ještě nemůžu říct.“ Jack chvíli řídí mlčky, ale pak jako by si uvědomil, že takováhle odpověď pro dítě v Evanově postavení není dostačující. „Nemůžu ti říct všechno hned,“ dodává tónem, ve kterém už není cítit žádný omluvný stud, „ale nikdy ti nebudu lhát.“

Evan si ho prohlíží. Pak se rozhodne vzít ho za slovo. „Bude se mi ublížovat?“

Jack dál řídí, dívá se přímo před sebe.

„Občas,“ pronesl.

1

Hlasování o ranním nápoji

Evan Smoak si vybral od devítiprstého zbrojaře v Las Vegas sérii tlumičů na pistoli a pak se ve svém pick-upu Ford vydal domů. Usilovně se snažil, aby rána nožem nenarušovala jeho koncentraci.

K řezné ráně na předloktí přišel během výměny názorů na odpočívadle kamionů. Obvykle se při svých misích vyhýbal tomu, aby se do čehokoliv nebo s kýmkoliv zapletl, ale v tomto případě se octl poblíž patnáctileté dívky, která zoufale potřebovala pomoc. A teď tu seděl, snažil se nekrvácet na konzoli vozu – nebo alespoň vydržet, než dorazí domů a řádně to ošetří. Prozatím si řez omotal jednou z ponožek a uzel utáhl s pomocí zubů.

Bylo by fajn být už doma. Den a půl nespál. Myslel na láhev třikrát destilované vodky, kterou měl v mrazáku své luxusní lednice Sub-Zero. Myslel na horkou sprchu a na hebké povle-

čení ve své posteli. Myslel na mobilní telefon RoamZone v přihrádce vozu a na to, že už by měl v některém z následujících dnů zazvonit.

Jak se tak prodíral západním směrem přes ucpané Beverly Hills, ocitl se v sevření Wiltshire Corridor, dlouhé řady obytných budov, které jsou tady v Los Angeles považovány za výškové. Jeho budova, která nese okázalý název Hradní výšina, byla v té nejzazší východní části a její vyšší podlaží poskytovala jasný výhled na centrum. Od devadesátých dům neprošel žádnou renovací a vyzařoval atmosféru starodávného luxusu s lesklými mosaznými doplňky a obklady v lososovém odstínu. Budova nebyla ani noblesní, ani módní, přestože oběma slovy tohle město žilo. Právě proto Hradní výšina Evanovi přesně vyhovovala. Přitahovala staromódní zámožné obyvatele – lékaře, manažery, stříbrovlasé penzisty s letitým členstvím ve společenských klubech. Před pár lety se sem přestěhoval jeden střední rozehrávač z basketbalového klubu Lakers, jehož patnáct minut slávy s sebou přitáhlo obtížný tisk, ale brzy ho koupil jiný klub a umožnil tak obyvatelům vrátit se zpět do jejich příjemného tichého, nenápadného komfortu.

Evan projel vjezdem, pokynul portýrovi, že si zaparkuje sám, a pak sjel dolů po rampě vedoucí pod budovu. Jeho pick-up elegantně zapadl do prostoru mezi dvěma betonovými sloupy, které ho oddělovaly od zbytku parkoviště i světla stropních zářivek.

V soukromí svého vozu si odmotal ponožkové škrtidlo z předloktí a zahleděl se na řeznou ránu. Okraje byly hezky čisté, ale byl to ošklivý pohled. Krev zalepila řídké chloupky a v samotné ráně se ještě úplně nesrazila. Poškození bylo jen povrchové. Šest stehů, možná sedm.

Vytáhl z přihrádky mobil. RoamZone se skládal z tvrzené černé gumy, sklolaminátového pouzdra a tvrzeného skla Gorilla. Musel ho mít po ruce.

Vždy.

Když se podíval do zpětného zrcátka a přesvědčil se, že je

garáž prázdná, vystoupil z vozu a převlékl se do jedné z černých mikin, kterých měl za sedadlem celou zásobu. Tlumiče na pistoli byly nastrkané do papírové nákupní tašky. Na ně hodil krvavou košili a ponožky.

Jakmile zkontroloval baterii svého RoamZonu (dvě čárky), zastrčil ho do přední kapsy kalhot a vydal se po schodech o patro výš.

Přede dveřmi do haly si ještě dopřál hluboký nádech, kterým se připravil na přechod z jednoho světa do druhého.

Třicet dva kroky ode dveří k výtahu, rychle vyjet nahoru a bude to mít za sebou.

Vstoupil do vestibulu, chladivý vzduch voněl po čerstvě nařezaných květinách. Boty zavrzaly na dlažbě a on se vydal napříč vším tím ruchem, zatímco se lehce usmíval na obyvatele domu, kteří se pohybovali sem a tam, v rukou nákupní tašky a mobily, do nichž čile konverzovali. Bylo mu zhruba pětatřicet a byl poměrně ve formě, i když nevynikal výjimečnou muskulaturou. Prostě průměrný chlapík, nijak výrazně pohledný.

Hradní výšina byla hrdá na své bezpečnostní zajištění, k němuž zdaleka nepatřil jen výtah kontrolovaný od bezpečnostního pultu. Evan pokynul hlídači, který se skláněl před řadou obrazovek za vysokým pultem.

„Dvacet jedna, prosím, Joaquine,“ oslovil ho Evan.

Za ním se ozval nějaký hlas. „Prostě řekněte ‚atelier‘, co vy na to? Ono to *je* na úrovni podkroví.“ Jeho poraněné předloktí sevřela ruka připomínající klepeto. Při tom stisku Evan ucítil pod mikinou palčivou vlnu.

Otočil se k podsadité, seschlé ženě, která stála vedle něj – byla to Ida Rosenbaumová z 6G – a vytlačil ze sebe úsměv. „Myslím, že máte pravdu, madam.“

„A kromě toho,“ pokračovala, „máme v *desátém* schůzi vlastníků. Začíná právě teď. Podle mé evidence jste na posledních třech nebyl.“ Ztrátu sluchu kompenzovala neuvěřitelně zvukným hlasem, takže se s Evanovou docházkou seznámil celý vestibul.

Cinknutí oznámilo příjezd výtahu.

Stisk paní Rosenbaumové zesílil. Upřela svůj panovačný pohled na Joaquina. „Teď půjde na schůzi vlastníků.“

„Moment! Podržte ten výtah!“ Právě teď si žena ze 12B – Mia Hallová – bodyčekem otevírá skleněné vstupní dveře, zatímco se jí těžká kabelka houπά na jednu stranu, syn na druhou a iPhone má vražený mezi tváří a ramenem.

Evan unaveně vydechl a jemně vykroutil svou ruku ze sevření paní Rosenbaumové, zatímco už vstupovali do výtahu. Cítil, že mu znovu teče krev a mikina se lepí k paži.

Zatímco se Mia valila směrem k nim a vlekla za ruku svého osmiletého potomka, dozpíávala na dvě doby do svého mobilu: „Všechno nejlepší k narozeninám, opožděně-protože-se-mi-rozbilo-auto-a-byla-jsem-v-servisu-kde-mi-řekli-že-potřebuju-příšerně-drahé-nové-brzdové-disky-takže-jsem-vyzvedla-Petera-pozdě-ze-školy-a-on-musel-ještě-ke-kamarádovi-takže-proto-jsem-ti-zapomněla-poslat-přání-už-dřív-hodně-štěěstíí, hodně zdraví.“

Pak zvedla obličej a nechala mobil spadnout do objemné kabelky. „Pardon! Pardon. Díky.“ Nahrnula se do výtahu a zavolala přes halu: „Zdravím, Joaquine. Nemáme právě teď schůzi vlastníků?“

„To tedy máme,“ pronesla významně paní Rosenbaumová.

Joaquin pozdvihl obočí směrem k Evanovi – *promiň, příteli* – a pak se za nimi začaly zavírat dveře. Parfém Idy Rosenbaumové byl ve stísněném prostoru omračující. „Všichni máte ty svoje mobily neustále naražené na tvářích,“ poznamenala k Mii. „Víte, kdo tohle předvídal? Můj Herb, ať odpočívá v pokoji. Říkal: ‚Jednou to skončí tak, že lidi budou celý den mluvit k obrazovkám a jiné lidi už nebudou potřebovat.‘“

Zatímco Mia pokračovala v rozhovoru, Evan se podíval dolů na Petera, který na něj zíral vzhůru očima jako uhlíky. Blondáté vlasy měl rovné, až na jednu vlnku, která se mu vzadu kroutila nahoru a vzdorovala gravitaci. Na vysokém čele měl nalepenou barevnou náplast. Pak naklonil hlavu a zíral dolů na Evanovu

nohu. Evan začínal pomalu vnímat, jak mu na obnažený kotník vane chladivý vzduch. Chybějící ponožka. Malým úkrokem posunul nápadný kotník mimo chlapcovo zorné pole.

Ucítil vlnu Miina hlasu.

Určitě se ho na něco ptá. Podíval se na ni. Na kořeni nosu měla rozeseté světlé pihy, které pod méně výrazným světlem nebyly vidět, a lesklé kaštanové vlasy vytvářely bujný, chaotický útvar. Byl už zvyklý vídat ji v roli hektické matky-samoživitelky – pobíhající v punčochách, lapající po dechu, balancující s krabicí na svačinu s motivem Batmana a školní aktovkou – ale to zářivé osvětlení ze zadních panelů výtahu ji ukazovalo v jiném světle.

„Co prosím?“ zeptal se.

„Nemyslíte?“ zopakovala a laskavě pocuchala Peterovy vlasy. „Život by byl nudný, kdyby kolem nás nebyli jiní lidé, kteří všechno komplikují?“

Evan cítil, jak mu látka rukávu na předloktí vlhne. „Určitě,“ odpověděl.

„Mami? Mami. *Mami*. Odlupuje se mi náplast.“

„Názorný příklad,“ pronesla Mia k paní Rosenbaumové, která však její úsměv neopětovala. Mia se nervózně začala přehrabovat v kabelce. „Měla bych tu mít nějaké další.“

„Ať jsou na nich Mupeti,“ poznamenal Peter. Měl drsný hlas, působil starším dojmem než osmiletý chlapec. „Chci Animala.“

„Už *máš* Animala. Na kokosu.“

„Tak Kermita.“

„Kermit byl dneska ráno. Slečna Piggy?“

„Ani náhodou. Gonza.“

„Máme Gonza!“

Zatímco opatrně nalepovala novou náplast a současně líbala Petera na čelo, Evan se odvážil podívat se v rychlosti na rukáv. Krev prosakovala skrz, černá látka byla na předloktí ještě tmavší. Posunul se a pistolové tlumiče o sebe v papírové tašce po jeho boku ošklivě zacvakaly. Na tašce se objevila vlhká skvrna – mokrá ponožka prosakovala skrz. Se skřípějícími zuby otočil

tašku a položil ji na zem tak, aby skvrna byla natočená ke stěně výtahu.

„Vy jste *Evan*, vidíte?“ zaměřila k němu Mia znovu pozornost. „Co že to děláte?“

„Importéra.“

„Ano? Jaké zboží?“

Podíval se, ve kterém jsou patře. Vypadalo to, že se výtah pohybuje asi tak rychle jako ustupující ledovec. „Potřeby pro průmyslové čištění. Prodáváme je většinou hotelům a restauracím.“

Mia se přitiskla ramenem ke zdi. Kvůli chybějícímu knoflíku se klogy napodobeniny značkového kabátku rozjely daleko od sebe a poskytovaly dobrý výhled na její košili. „No a? To se mě ani nezeptáte, co dělám *já*?“ Její tón zněl pobaveně, ale nebyla v něm známka flirtu. „Takhle přece *funguje* konverzace.“

Okresní návladní, stupeň III, soudní dvůr Torrance. Něco přes pět let vdova. Před pár měsíci si koupila malý byt ve dvanáctém patře, z toho, co jí zbylo ze životní pojistky.

Evan se přinutil k příjemnému úsměvu. „Co děláte?“

„Jsem,“ řekla se strojeným velikášstvím, „okresní návladní. Takže si radši dávejte pozor.“

Doufal, že zvuk, který vydal, obsahoval přiměřený stupeň ohromení. Uspokojeně pokývla hlavou a vytáhla z kabelky muftin s mákem. Koutkem oka Evan zaregistroval, že Peter opět zvědavě zírá na jeho obnažený kotník.

Výtah se zastavil v devátém patře. Nahrnuli se do něj lidé ze společenské místnosti, skupinka zdejších obyvatel, vedená Hughem Waltersem, předsedou společenství vlastníků a mistrem monologů. „Výborně, výborně,“ pronesl. „Dobrá účast na dnešní schůzi je nesmírně důležitá. Budeme hlasovat o tom, jaké nápoje se po ránu budou nabízet v hale.“

Evan špitl: „Víte, já vlastně...“

„Jestli kafe s kofeinem, nebo bez.“

„Copak by někdo pil kafe bez kofeinu?“ zeptala se Lorilee Smithsonová, 3F, třetí manželka, jejíž obličej se po desetiletích plastických operací postupně měnil v kočičí.

„Lidi s fibrilací síní,“ vložila se paní Rosenbaumová.

„Nechte toho, Ido,“ bránila se Lorilee. „Mluvíte se mnou takhle spatra jen proto, že jsem krásná.“

„Ne. Mluvim s vámi spatra, protože jste *hloupá*.“

„Já tvrdím, že bychom měli nabízet kombuchu,“ prohodil Johnny Middleton, 8E. Bylo mu něco přes čtyřicet, na hlavě měl vlasové štěpy a před pár lety se sem přistěhoval se svým ovdovělým otcem, finančním ředitelem v penzi. Jako vždy měl na sobě tepláky s potiskem klubu, do kterého už dva roky docházel cvičit smíšená bojová umění – nebo o tom alespoň neustále hovořil. „Má v sobě probiotika a protilátky. Je *mnohem* zdravější než káva bez kofeinu.“

Dovnitř se nasoukalo ještě několik dalších obyvatel domu a natlačilo Evana na zadní stěnu. Začala ho svědit kůže, jeho krev jako by hučela netrpělivostí. Válečná bojiště a nebezpečné zóny nedokázaly jeho klidnou mysl rozhodit, ale hovory o ničem na Hradní výšině měly za následek, že se ocital ve vzduchoprázdnu. Mia zvedla pohled od muffinu, který ozobávala, a obrátila oči v sloup.

„V poslední době jste nám toho *příliš* neřekl, pane Smoaku,“ řekl Hugh s nacvičenou povýšeností. Pichlavé oči hleděly zpoza brýlí s černými rámečky, které byly natolik starodávné, že opět začaly přicházet do módy. „Nechtěl byste se vložit do debaty na téma ranních nápojů?“

Evan si odkašlal. „Já osobně po kombuche tak moc netoužím.“

„Možná kdybyste si tu a tam zacvičil, místo abyste si celý den jen hrál s tabulkami,“ pronesl Johnny polohlasem, což vyvolalo Lorileenin chichot a opovržlivé pohledy od ostatních.

Evan se přinutil k trpělivosti a podíval se dolů. Všiml si, že se mu skvrna na rukávu pomalu zvětšuje. Založil si nenuceně ruce, aby zakryl krev.

„Vaše mikina,“ zašeptala Mia. Naklonila se k němu spolu s příjemnou vůní pleťové vody parfémované citronovou trávou. „Je mokrá.“

„Něčím jsem si ji v autě polil,“ vysvětloval Evan. Nespouštěla oči z rukávu, proto dodal: „Hroznovou šťávou.“

„*Hroznovou* šťávou?“

Výtah se náhle zakymácel a zastavil.

„Ou,“ vypadlo z Lorilee. „Co se stalo?“

Paní Rosenbaumová opáčila: „To možná ty vaše přifouknuté rty narazily do tlačítka stop.“

Obyvatelé domu sebou začali vrtět a šít, jako dobytek nahnaný do ohrady. Evanovu pozornost přitáhla jakási rozmazaná skvrna na okraji zorného pole – Peter se skrčil, jeho malé prstíky se přiblížily k lemu Evanovy nohavice a zdvihly ji, aby zvědavě odhalily obnažený kotník. Evan odtáhl nohu a nechtě narazil do papírové tašky. Jeden z pistolových tlumičů se s rachotem vykutálel na podlahu.

Peter vytřeštil oči a pak popadl tlumič a vrazil ho zpátky do Evanovy tašky.

„Petere,“ zasyčela Mia. „Vstávej. Po *podlaze* se *neleze*. Co tě to napadlo?“

Stydlivě vstal a kroutil jednou rukou v druhé.

„Něco mi upadlo,“ bránil ho Evan. „Jen mi to chtěl podat.“

„Co to zatraceně bylo?“ zeptal se Johnny.

Evan se rozhodl, že bude otázku brát jako řečnickou.

Johnny konečně pohnul červenou páčkou a výtah se dal znovu do pohybu. Když dorazili do desátého patra, podržel Hugh dveře, aby zůstaly v otevřené poloze. Podíval se na Petera a pak na Miu. „Předpokládám, že jste si nezařídila pro dítě hlídání?“

Nějakých osm žen v blízkosti se naježilo.

„Jsem matka samoživitelka,“ opáčila Mia.

„Pravidla společenství vlastníků výslovně stanoví, že na jednání výboru nesmí být vpuštěny děti.“

„Výborně, Hughu.“ Na Miině tváři zářil široký úsměv. „Pak jste ale ztratil potenciální hlas na téma jak nakládat s begóniemi v okolí bazénu.“

Hugh se zamračil a vydal se s ostatními do haly. Evan se snažil držet se vzadu s Miou a Peterem, ale paní Rosenbaumová

se tam natáhla a znovu rukou sevřela jeho předloktí. Čerstvé strupy pod mikinou popraskaly. „Jenom pojdte,“ řekla. „Když bydlíte v téhle budově, musíte se zapojit jako všichni ostatní.“

„Je mi líto,“ odpověděl Evan. „Musím se vrátit zpátky k tabulkám.“

Uvolnil ruku paní Rosenbaumové. Vyschlé polštářky jejích prstů teď byly potřísněné jeho krví. Lehce a s formální obřadností jí poklepal na ruku, použil to gesto, aby zamaskoval, že jí dlaní druhé ruky otřel prsty, a pak vtáhl ruku zpět do výtahu.

Dveře se zavřely. Mia zabalila zbytky svého makového muffinu do papírového obalu, vše si nactapala do kabelky a vydechla směrem ke stropu. Dál pokračovali výtahem v tichosti, Evan držel svou papírovou tašku, horní část přehnutou dolů, aby zakryl skvrnu. Nohu bez ponožky a zakrvácený rukáv tlačil ke straně výtahu, na opačnou stranu, než stáli Mia s Peterem.

Peter zíral upřeně před sebe. Dorazili do dvanáctého patra, Mia se rozloučila a vyšla ven a Peter se vydal za ní. Dveře se za nimi začaly zavírat, ale pak mezi obě veřeje vklouzla útlá ruka, ty sebou šklubly a znovu se roztáhly.

Objevila se Peterova tvář, její slavnostní výraz narušoval jen Gonzo zírající z náplasti na jeho čele. „Díky, že jste mě neprozradil,“ špitl.

Než Evan stačil odpovědět, dveře se znovu zavřely.

2

Pevnost osamění

Nátěr vstupních dveří bytu 21A vypadal naprosto stejně jako u těch ostatních v domě, odpovídal tak nařízením společenství vlastníků a obstál i před orlím zrakem Hugh Walterse při jeho měsíčních inspekcích. Hugh však už *nevěděl*, že tenká vrstva dřevolaminátu skrývala ocelové dveře, které dokážou šest hodin odolávat ohni, jsou imunní vůči beranidlům a stejně tak úspěšně odolají snahám o vylomení v oblasti pantů.

Jakmile Evan dorazil ke svému bytu, vsunul klíč do obyčejně vyhlížejícího zámku. Po otočení klíčem se uvolnila skrytá síť bezpečnostních západek uvnitř dveří, zvuk byl o něco mohutnější než běžné zacvakání.

Vešel dovnitř, zamkl za sebou, deaktivoval alarm, hodil krvavou nákupní tašku na malý skleněný stolek a vydechl si.

Domov.

Nebo přinejmenším něco na ten způsob.

Mohutná okna a balkony umocňovaly výhled z rohového ateliéru. Zhruba dvacet kilometrů východním směrem se lesklo rozeklané panoráma centra a na jihu kvetlo Century City.

Dispozice bytu byla výrazně otevřená, bronzovošedou betonovou podlahu rozděloval volně stojící centrální krb, několik sloupů a ocelové schodiště, které se spirálovitě točilo vzhůru do zřídka používaného horního patra, z něhož si Evan udělal cí-tárnu. Kuchyň sestávala z pultů z litého betonu, z vybavení z nerez oceli, z příslušenství z leštěného niklu a kachlíků ve stylu newyorského metra z počátku minulého století. Na širokém ostrůvku byly velkoryse rozházené cvičební matrace, různé posilovací stroje a místo, kde se dalo posedět.

Okna i posuvné dveře byly vyrobené z lexanu, neprůstřelné polykarbonátové termoplastické pryskyřice, a zatahovací závěsy zajišťovaly druhou vrstvu nenápadného pancéřování. Zabudované, do sebe zapadající a vzájemně propojené kroužky připomínaly drátěnou košili a celý ten kovový úplet v sobě měl ještě navíc vzácnou titanovou příměs. Závěsy by dokázaly zastavit většinu projektilů ze zbraní ostřelovačů, které by snad mohly prorazit neprůstřelné tabule. Poskytovaly i ochranu před výbušnými zařízeními a současně blokovaly pohled do bytu potenciálním slídlům nebo najatým zabijákům.

A báječně stínily před sluncem.

Dokonce i stěny byly zesílené. Evan si pořizoval všechna tato vylepšení pomalu, po celá léta, a pokaždé použil jiného dodavatele. Materiál si nechal posílat postupně na různé adresy a většinu vybavení sestavoval mimo místo instalace. Když si pak potřeboval najmout specialisty, vždy dohlížel, aby nikdy přesně nevěděli, co vlastně montují. Díky přesnému plánování a trpělivosti se mu podařilo vybudovat jakousi pevnost osamění, aniž by si toho kdokoliv všiml.

Svět, který si stvořil za dveřmi bytu 21A, měl velice rád. A přesto byl připraven ho opustit během okamžiku.

Přešel do kuchyně, boty klapaly po leštěném betonu. Místnosti dodávala lesk i barvu takzvaná živá zeď nainstalovaná

vedle sporáku. Vertikální zahrada zavlažovaná speciálním systémem, na které rostlo všechno možné, od máty a heřmánku přes čerstvý čaj, koriandr, petržel, šalvěj, bazalku až po papričky do omelet. Přestože byl prosinec, heřmánku se v pečlivě řízeném prostředí ateliérového bytu dobře dařilo.

Občas Evana napadlo, že to jediné živé, co má v bytě, je vlastně tahle zeď.

Jenže měl svá Příkázání a tato Příkázání pro něj znamenala vše.

Natáhl se do lednice a z mrazáku vytáhl ojíněnou láhev U'Luvky, polské vodky, která se jmenovala podle stylového křišťálového skla. Nalil si něco málo do šejkru na destilovaný led a třepal s ním, až mu dlaně přilnuly ke zmrzlému kovu. Pak nalil obsah do sklenky chlazeného martini. Napil se a nechal doznívat chladivé pálení na rtech, zatímco zavřel oči a vychutnával si tu rozkoš.

Chvilí se nechal unášet vůní živé stěny a pak se vydal jedněmi z posuvných dveří na jižní stranu. Podlaha balkonu byla pokryta kvarcitovou dlažbou, která pod nohama hlasitě křúpala, což byl přesně její účel. Software tříštivých čidel, zabudovaný v oknech a dveřních zárubních, dokázal snímat typické zvukové projevy praskajících kamenů a upozornit na jakékoliv zvuky, jaké dokáže vytvářet objekt vážící více než 25 kilogramů. Stejně tak se spustily senzory v okamžiku, kdy se cokoliv většího přiblížilo ke sklu.

Velký čtvercový květináč na okraji balkonu ukrýval celou řadu zakrslých sukulentů a padák pro BASE jumping, který byl vmáčkнутý za obkladový panel – pro případ, že by Evan musel rychle zmizet.

S lokty opřenými o zábradlí si znovu usrkl, cítil teď, jak mu vodka prohřívá tváře. V dálce, až někde na okraji kontinentu, zářil oblouček Mariny del Rey, balancující na okraji černého nočního Pacifiku.

Jeho pozornost zaujal pohyb v sousední budově. Evan se otočil k bytu 19H na protější ulici. Do zorného pole mu vstou-

pil Joey Delarosa, ukrytý za vertikálními žaluziemi jedl cosi z misky dřevěnou lžičkou, zatímco za ním se v pozadí mihotal na obrazovce fotbalový zápas. Účetní nižší kategorie v jedné větší firmě trávil většinu volného času jídlem a sledováním televize. Asi jednou za měsíc vyrážel na pitku, a když se pak potácel domů z barů na Westwoodu, volal plačky své bývalé ženě. Telefonáty narážely na neúprosnou hradbu – Joey jen porušoval soudní zákaz telefonování a navíc už tři roky nezaplatil výživné. Při poslední domácí hádce přivodil své tehdejší manželce dvou-denní kóma a jeho syn od té doby trvale kulhá, růstové ploténky má na úrovni šestiletého dítěte. Servisní dvířka vedoucí do Joeyovy kuchyně, hned vedle vstupu do odpadové šachty, byly vybavené zámkem s cylindrickou vložkou Schlage, který Evan dokázal otevřít vidlicovou planžetou za pět až sedm vteřin.

Evan se postaral o to, aby se jeho aktivity mohly opírat o důvěrnou znalost okolí. V hlavě nosil celý katalog čísel a ná-kresů k čemukoliv, na co dohlédl – ke každému obyvateli, každému schodišti, každé elektrické zásuvce i zívajícímu psovi.

Třetí příkázání, které mu vtloukali do hlavy už od dvanácti let, znělo: *Poznej dokonale své okolí.*

Chvilku usrkával říznou vodku a vdechoval ostrý vzduch.

Zvyk mu velel, aby znovu zkontroloval svůj mobil Roam-Zone. Přestože v něm byla vysokokapacitní lithium-iontová baterie, byl na jedné čárce. Okamžitě se vrátil dovnitř a zapojil přístroj do nabíječky na kuchyňské lince. Zároveň sesynchroni-zoval zvonění se systémem zabudovaných reproduktorů tak, aby je slyšel kdekoliv na 650 metrech čtverečních bytu. Číslo bylo snadno zapamatovatelné.

1-855-2-PANNIKDO.

Obsahovalo o dva znaky víc, než bylo nutné, ale s ohledem na stav, ve kterém se nacházeli volající, bylo nezbytné, aby měli k dispozici něco jednoduchého a zapamatovatelného.

Černý telefon nezazvonil už deset týdnů. Znamenalo to, že může zazvonit brzy, ale také třeba až po pár měsících. To nikdy nevěděl. Bez ohledu na to, jak dlouho to potrvá, bude čekat.

Cítil, jak je netrpělivý, a opakoval si v hlavě jako mantru Sedmé přikázání. *Vždy jen jednu misi. Vždy jen jednu misi.*

Svlékl se do boxerek a pak rozdělal oheň z březových polen, na kterém spálil oblečení, krvavou papírovou tašku a zakrvácenou ponožku. Popadl dva pistolové tlumiče a vydal se do hlavní ložnice, kde je položil na pultík. Hlavním kusem nábytku v místnosti byla postel Maglev, která se vznášela asi půl metru ve vzduchu – od podlahy ji odpuzovaly neuvěřitelně silné neodymové magnety. Lana držela postel na pozici tak, aby nedocházelo ani k nejmenšímu výkyvu. Finská designérská společnost tvrdila, že magnetismus má léčebný účinek, ale k tomu medicína poskytovala jen minimum důkazů. Evanovi se prostě líbilo, jak vypadala. Žádné nohy, žádné hlavové ani nožní čelo – extrémní minimalismus.

Vydal se do koupelny, odstrčil dveře od sprchového kouta z ledového skla, které se tiše odsunuly kolejničkami do strany. Pustil sprchu, co nejteplejší vodu, jakou vydržel. Voda z něj odplavovala špínu a pot a umožnila mu lépe si prohlédnout zranění na předloktí. Nebylo to vůbec zlé. Šlo o poměrně čistý řez, který by se měl rychle vyhojit. Vyšel ze sprchy, utřel se do ručníku a pak se věnoval poranění. Rozhodl se, že nepoužije nit ani motýlkové stehy – jednoduše přitlačil kůži k sobě a pevně ji slepil. Až se kůže zahojí, zaschlé lepidlo z rány stáhne.

Přesunul se zpátky do ložnice. V prádelníku měl zhruba dvacet šedých triček s výstřihem ve tvaru V, asi dvanáct džínových kalhot a stejné množství mikin. Když se oblékl, chvíli váhal a zíral na dno prádelníku.

Pak vydechl. Otevřel ho dokořán. Hromady boxerek přesunul k jedné straně. Dolík o velikosti nehtu na okraji zásuvky byl jediným náznakem falešného dna. Natáhl se k němu. Ale jeho ruka se pár centimetrů od dřevěného okraje zastavila.

Popřemýšlel o tom, co je ukryto pod deskou, a pak přerovnal boxerky zpátky a zásuvku zavřel. Měl za sebou dlouhý den a nebyl důvod, proč vytahovat falešné dno i všechno ostatní, co by zpod něj vyplavalo.

Po krátké výpravě do kuchyně pro kostku ledu se vrátil zpět do ložnice a zvedl z pultíku pistolové tlumiče. Potom vešel do stále ještě vlhké sprchy, uchopil páku, která řídila přitékání horké vody, a otočil s ní opačným směrem. Páka byla elektronická, nastavená na otisk jeho dlaně. Jakmile tlakem překonal odpor a posunul ji, dveře, které byly do této chvíle neviditelně ukryté ve vzoru kachliček, se otevřely směrem dovnitř a odhalily skrytou místnost.

V duchu si nepravidelný prostor o rozměrech 37 čtverečních metrů překřtil na Trezor. Při předstírané rekonstrukci nechal v zadní části svého bytu toto podivuhodné skladiště „obezdít“. Vmáčknutá pod veřejně přístupným schodištěm na střechu, odhalovala tato místnost traverzy procházející betonovými stěnami i spodní část schodů, která vystupovala ze stropu nad hlavou. Žádný jiný byt takový prostor neměl. Nikdo by jej tedy nehledal, natož aby ho někdo postrádal.

Jeho zbrojnice a pracovní stůl, které se nacházely podél stěny pod rubem schodiště, byly přístupné jen těmito skrytými dveřmi. Uprostřed prostoru byl stůl ve tvaru písmene „L“ vyrobený z tabulového plechu. Na něm se povalovala změř počítačových sestav, antén a serverů. Řada monitorů podél jedné ze stěn ukazovala interiéry Hradní výšiny, pohledy na chodby a schodiště z různých úhlů. Video se mu dařilo snadno pirátsky stahovat z laciných, ale robustních tchajwanských bezpečnostních kamer nainstalovaných v objektu.

Jeden z počítačů nebyl připojený na Internet a obsahoval bankovní informace. Hlavní účet si zřídil v Lucembursku pod názvem Z\$Q9R#)3, měl čtyřicetislovní heslo ve formě věty, která nedávala smysl. Na účet se dalo vstoupit pouze prostřednictvím telefonu a peníze bylo možné převádět výhradně hlasovými příkazy. Nebyl k němu elektronický přístup, neexistovaly virtuální transakce ani debetní karty. Měl zřízené i vedlejší účty, které byly roztroušené v dalších oblastech mimo dohled daňových úřadů – na Bermudách, Kypru, Kajmanských ostrovech – a veškeré papírování procházelo skrz řadu trustů a sko-

řápkových institucí sídlících v Road Townu na Tortole. Jak Jack vždycky říkával, *kuličková ložiska z kuličkových ložisek*.

Z chudé čtvrti ve východním Baltimoru už Evan urazil pořádný kus cesty.

Vedle podložky na myš na centrálním stole ležela skleněná salátová mísa s rostlinkou aloe vera o rozměrech pěsti, vsazená v oblázcích kobaltového skla. Evan hodil do sevření špičatých kamínků kostku – jednoduché zavlažování, které vera každý týden vyžadovala.

Pak vložil tlumiče do jedné ze skříněk na zbraně a vyšel ven. Trezor za sebou neprodyšně uzavřel.

V obýváku se pak konečně posadil. Zkřížil nohy na rozměrné rohožce, narovnal záda a ruce nechal ležet volně na kolenou. Meditoval. Pozoroval tvar svého těla zvnějšku. Tlak svých kostí na podlahu. Váhu svých dlaní. Dýchací cesty, od nosu přes krk až do hrudníku. Někde vzadu na krku ho pošimralo aroma hořících březových polen. Vnímal rýhy na skřínce ze santalového dřeva, jednotlivá vlákna v turecké rohožce, to, jak závěsy rozptylovaly světla velkoměsta do podoby průsvitné oranžové záře. Cílem bylo vnímat vše, jako by to bylo poprvé. To bylo jeho cílem kdekoliv. A kdykoliv.

Jeho dech představoval kotvu.

Víčka mu poklesla. Oči nebyly ani otevřené, ani zavřené, a prostor kolem něj dostal neurčitý snový nádech. Teď neexistovala ani minulost, ani budoucnost. Strásal ze sebe den – čtyřhodinovou jízdu z Las Vegas, zraňující nuž, bzučivý hlas Hughy Walterse ve výtahu. Za krkem ho lehce šimrala klimatizace. V ráně na předloktí cítil škubavý žár, který nebyl tak úplně nepříjemný.

Uvědomil si, že má necitlivé levé rameno. Přesunul ho proto o kousek dozadu, spustil o pár milimetrů a ucítil napětí svalu. Tak se postupně vyrovnával, tělesně i v myšlenkách, dokud se z něj nestal jen a pouze dech, dokud se z celého světa nestal dech a nic jiného neexistovalo.

Po nějakou dobu tak seděl, ztracený v blaženém tichu.

A pak Evana něco vytrhlo z jeho téměř transu na turecké rohoži. Několikrát zamrkal, přizpůsobil oči světlu a zorientoval se. Už věděl, co mu narušilo meditaci.

Zvonil černý telefon.

3

Zlomená jako já

Ted' už k němu přicházelo zvonění mobilu RoamZone naprosto přímočaře.

Ne tak samotný hovor.

Virtuální číslo, 1-855-2-PANNIKDO, původně zřízené prostřednictvím bulharské VoIP služby, bylo nastavené tak, že hovory byly digitalizovány a směrovány přes Internet prostřednictvím kódovaného tunelu virtuální soukromé sítě. Tunel byl následně přesměrováván přes patnáct softwarových virtuálních telefonních ústředěn po celém světě do přístupového bodu Wi-Fi a VoIP adaptéru, který patřil Joeyovi Delarosovi v bytě 19H naproti přes ulici. Odsud pak přeskočil zpět na Internet přes LTE síť operátora Verizon. Pokud by nějakým zázrakem lidé z kterékoliv organizace vysledovali datový tok až do Joeyova bytu, mohl by Evan celou tu katastrofu sledovat zpoza svých zatažených závěsů.

Po každém význačnějším spojení změnil Evan telefonní službu pro registraci čísla. V této chvíli byla jeho domovským operátorem jakási společnost v čínské provincii Ťiang-su, pro každou zvědavou mysl velmi zajímavá noční můra z oblasti jurisdikce i logistiky. Telefon se bez problémů připojoval na GSM síť, fungoval ve 135 zemích a používal předplacené karty z prodejních automatů, které Evan pravidelně ničil a nahrazoval novými.

Vstal a vydal se ke kuchyňskému pultíku, bosé nohy mu cestou pleskaly o leštěný beton.

Zvedl telefon a řekl, jako to dělal vždy: „Potřebujete mou pomoc?“

Hlas na druhé straně se na malou chvíli zarazil. „Vy jste ... Chci říct, není tohle nějaký vtíp?“

„Ne.“

„Moment. Jenom ... *počkejte*.“ Mladá žena, osmnáct nebo devatenáct. Hispánský akcent, možná Salvadorka. „Jste skutečný? Já myslela, že jste něco jako ... nějaká městská legenda. Mýtus.“

„Existuji.“

Čekal. Zrychlený dech, rychlejší než obvykle. Tohle se stávalo běžně.

„Víte, jsem v maléru. Nesmím už si dovolit ztrácet čas, jinak... jinak...“ Přidušený vzlyk. „Nevím, co s tím.“

„Jak se jmenujete?“

„Morena Aguilarová.“

„Odkud máte tohle číslo?“

„Dal mi ho jeden černocho.“

„Popište ho.“

První příkázání: *Nic nepředpokládej.*

„Měl plnovous, takový štetinatý, prošedivělý. A měl zlomenou ruku. V závěsu.“

Clarence John-Baptiste. Loni na podzim do jeho domu na Chatsworthu vtrhl metamfetaminový gang, drželi jeho a dceru jako rukojmí. S Clarencem ani s tou dívkou nezacházeli v rukavičkách.

„Kde bydlíte?“

Uvedla adresu v Boyle Heights, východní L. A. Šlo o jeden z těch bytů za Los Angeles River. Oblast Lil East Side.

„Kdy bychom se měli sejít?“ zeptal se Evan.

„No, já... já nevím.“

Opět mlčení.

„Zítra,“ řekla potom. „Zítra v poledne?“

„Kde se můžeme sejít?“

„Nemám auto.“

„Je pro vás bezpečné sejít se u vás doma?“ zeptal se.

„Ano, v poledne ano.“

„Takže ve dvanáct.“

Poledne mu vyhovovalo. Bude potřebovat tři hodiny, aby pročesal okolní bloky, zajistil dům, vyloučil přítomnost digitálních převaděčů a potenciálních stop explozivních materiálů. Pokud to měla být past a on se do ní nechá vtáhnout, ať je to podle jeho pravidel.

Deváté přikázání: *Vždy buď v ofenzivě.*

O chvíli později popíjel v Trezoru Evan čerstvý heřmánkový čaj a prověřoval si Morenu Aguilarovou v databázích.

Kromě informací o skutečně nebezpečných teroristech bývají policejní databáze ve značné míře připojené na Internet. Velká část trestně- i občanskoprávních záznamů je dostupná každému služebnímu vozu místní policie, který má terminál pro mobilní data. K němu patří přenosný počítač Panasonic Toughbook přidělaný k palubní desce běžného policejního auta losangeleské policie. Každý z těchto notebooků komunikuje přímo s CLERS, CLETS, NCIC, CODIS a prakticky stovkami dalších státních i federálních databází.

Jakmile napíchnete jediný takový počítač v policejním autě, dostanete se k řídicímu panelu Velkého bratra.

Evan nebyl žádný geniální hacker, ani si to o sobě nemyslel, ale podařilo se mu dostat se nepozorovaně do několika policejních vozů a vložit do jejich notebooků reverzní SSH kód. Tím se mu otevřela virtuální zadní vrátka.

Ted' byl Evan schovaný v tajné místnosti a kroužil po informační superdálnici – hledal to, co potřeboval, sbíral jednotlivé údaje k zítřejší misi a usrkával poslední zbytek vonného čaje.

Posledních čtyřicet pět minut Morena Aguilarová proseděla na obrácené popelnici na přední verandě polorozpadlého řadového domu. Ruce měla vražené pod kolena, takže její hubené paže vyčnívaly do stran. Bosé nohy nervózně podupávaly po roztrženém dřevě, kolena sebou škubala. Vlasy měla stažené dozadu tak pevně, že přesně kopírovaly lebku, aby se nakonec za gumičkou rozeběhly do divokých kudrlin. Pichlavé oči, skloněná hlava, téměř neviditelný pot lesknoucí se na spáncích.

Bála se.

Evan zastavil za křižovatkou, kousek za rezivějící hromadou opuštěných aut, a znovu si prohlížel ulici přes demontovanou optiku pušky. Na plácek vyschlé trávy jedné z předzahrádek naproti Moreninu domu vyšla mladistvá matka, také Hispánka, v podpaží s batoletem v plenkových kalhotkách. Položila ho na zem, aby si hrálo v hliníkovém plechu na pečení krocana, který byl naplněný pískem. Dítě vypadalo jako etnický smíšenec, jasně zelené oči zářily na pozadí karamelové pokožky. Zatímco se chlapec začal přehrabovat ve svém provizorním pískovišti, zapálila si červené marlboro a vypustila k obloze proužek dýmu. Pak se poškrábala na mateřském znaménku velikosti jahody, které měla na vnitřní straně paže. Určitě jí nebylo víc než osmnáct, výraz tváře však měla dost ponurý. Zadní kapsa jejích kalhot byla vyboulená od mobilního telefonu. Hned vedle ní tlačila kočárek přes vyschlý trávník další mladá matka. Ta první vytáhla z krabičky cigaretu a nabídla jí. Nemluvíly. Jen tak stály vedle sebe, kouřily a dívaly se na ulici. Dvě mladé ženy, které neměly co dělat.

Jakmile Evan došel k závěru, že nejsou nebezpečné, odložil optiku, popadl černý kovový kufřík a vystoupil z vozu.

Když se blížil k Moreně, zpozorovala ho a vstala. Nervózně si mačkala rukou biceps druhé paže. Vstoupil na verandu. Na

jejím obličejí se podepsala předchozí těžká léta, viděl vrásky způsobené stresem i její krásné hnědé oči poznamenané útrapami. Silně z ní byla cítit vůně laku na vlasy.

„Chodím od domu k domu a prodávám reverzní hypotéky,“ oslovil ji. „Vy nemáte zájem. Zavřte hlavou.“

Udělal to.

„Teď obejdu celý blok a oklikou se vrátím k domu zezadu. Zadní dveře máte odemčené. Nechte je tak. Teď se zatvařte otráveně a běžte dovnitř.“

Práskla za sebou předními dveřmi a on sestoupil z verandy a vydal se dál po ulici.

O deset minut později už seděli proti sobě v domě, v potrahaných zahradních křeslech v malém obývacím. Evan byl čelem k zamaštěnému oknu do ulice. Na konferenčním stolku před ním ležel jeho zamčený černý kufrík. Pokud se do něj zadala nesprávná kombinace, ušetřil chybujícím osmisetvoltový elektrický šok. Obsahoval hlasem aktivovaný mikrofon, dírkové čočky a širokopásmovou výkonnou rušičku, která dokázala odstavit jakékoliv sledovací zařízení.

A taky v něm byly papíry.

Dusivý vzduch byl cítit ptačím trusem. V sousední místnosti, čtvercové ložnici, šramotil v kleci šťapatý papoušek. Skrze otevřené dveře byly vidět dvě matrace na podlaze, šatník, prasklé zrcadlo a otlučené pouzdro na trumpetu, které se opíralo o dlouho nepoužívané akvárium.

„Mrkev, prosím!“ ozval se papoušek. „Prosím! Prosím ne!“

Přes Morenino rameno měl Evan dobrý výhled na ulici, kde dvě mladé matky na předzahrádce protějščího domu pořád v tichosti kouřily. Bylo dobře slyšet dětský pláč, ale žádná z matek neudělala nic, aby dítě utišila.

Evan se posunul na židli a ten pohyb způsobil, že Morena hbitě narovnála záda. Na košili měla skvrny od potu, ta byla z tuhé látky a byl na ní nápis BENNY'S BURGERS a oprýskaná jmenovka. V obou rukách svírala látku svých polyesterových kalhot.

„Jste nervózní,“ poznamenal. „Že jsem tady.“

Rychle přikývla a najednou vypadala jako malé dítě.

„Umíte zacházet se zbraní?“

Mlčela tak dlouho, že už si přestával být jistý, jestli vůbec odpoví.

„Z pár jsem už střílela,“ vypadlo z ní nakonec a on poznal, že lže. Otřela si pot z čela. Její vytrhané obočí tvořilo vysoký oblouk a z jejího nosu na něj zírala prázdná dírka po piercingu.

Vytáhl z pouzdra u boku pistoli, otočil ji a podal ženě. Zírala na ni, zatímco ji měl sevřenou v dlani.

Wilson Combat 1911 byl špičkový model vyrobený na zakázku podle Evanových specifikací. Poloautomatica, osm nábojů v zásobníku z nerez oceli a s číslem devět vyrytým na komoře. Rozšířená hlaveň vylepšená komorovou rampou pro snazší podávání střeliva a se závitem pro umístění tlumiče. Mířidla Straight 8 Sights byla zdvižená tak, aby je nemohl blokovat nasazený tlumič. Palcová pojistka byla oboustranná, on sám byl levák. Dlaňová pojistka v zadní části byla zárukou, že zbraň nevystřelí v ruce. Přední rám byl výrazně zdrsňený, osmnáct vroubků na palec, a speciální střenky Simonich Gunner umožňovaly kvalitní úchop zbraně při střelbě. Bobří ocas na dlaňové pojistce bránil nepříjemným nárazům při střelbě na vnitřní dolní části palce. Matová čern se v přítmí ztrácela a nevydávala žádný lesk.

Znovu jí pokynul, aby si vzala pistoli. „Zatím o tom jen mluvíme. Takže nemusíte být nervózní.“

Opatrně si vzala pistoli z jeho ruky a položila ji na polštářek vedle sebe. Pak vydechla a lehce jí poklesla ramena.

„Na mně... na mně mi už nezáleží. Jde o ni. *Mi hermanita* – o mou sestřičku, Carmen. Já jsem od začátku podělala, na co jsem sáhla. Ale to dítě? Nikdy v životě neudělala nic špatného. Momentálně je ve škole. A jde jí to *dobře*. Je jí teprve jedenáct.“

Evan se letmo podíval na potlučené pouzdro na trumpetu v ložnici a pak znovu na Morenu. „Kolik je vám?“

„Sedmnáct.“ Polkla vzduch. Další dlouhá pauza. Zdálo se,

že si neuvědomuje, jak dlouhé jsou její tiché pauzy. Nebyla zachmuřená, ale uzavřená do sebe.

„Táta odešel, když jsem byla malá. *Mi mamá* zjistila, že před pár lety zemřel. Sama... mm, umřela loni. Měla rakovinu vaječníků. A pak přišel *on*. Začal platit nájem za dům. A nás dvě tu drží.“

Batole na druhé straně ulice usedavě plakalo. Jedna z matek natáhla ruku, popadla kočárek a začala s ním jezdit sem a tam, aby malé ukonejšila. „Mrkev, prosím!“ zavřeštěl papoušek z ložnice za ním. „Prosím! Prosím, ne!“

Evan se zaměřil na Morenu. Nechtěl jí pokládat žádné otázky. Chtěl jí dát prostor, aby mohla odvyprávět svůj příběh po svém.

Vytáhla z kapsy svých pohodlných kalhot mobil. „Tohle mi dal *on*. Aby mi mohl psát esemesky, kdykoliv ho napadne. Jsem tu přece pro něj, ne? Ale to je v pořádku. Zneužívá jen *mě*. Tedy alespoň doted. Jenže má sestra roste. Už nemá moc času. Říkal, že už začíná dospívat.“ V tomto okamžiku se Morenin horní ret zkrabatil. „Už s ní chtěl něco mít, onehdy večer. Já... jsem ho nakonec zabavila. To už umím. Ale říkal, že příště... příště...“ Zakousla se do rtu, aby se jí přestal třást. „Vy to nechápete.“

„Pomozte mi to pochopit.“

Zavrtěla hlavou. Venku se ozval kovový zvuk rapové hudby, ohlašoval, že se blíží nějaké auto. Ve voze se sklopenou střechou seděl vzadu chlapík s velkou televizí, zatímco jeho kamarád řídil. Auto zmizelo, ale zvuk hudby ještě dlouho dozníval.

„Vy máte kam jít?“ zeptal se Evan.

„K tetě. Do Vegas. Ale to nehraje roli.“

„Proč to nehraje roli?“

Morena se naklonila dopředu, najednou byl její výraz plný divokosti. „Vy to *nechápete*. Řekl, že když ji někam odvezu, bude nás pronásledovat. Dneska už mají na všechno databáze. Může najít, koho chce. Kdekoliv.“ A pak, najednou, ten hněv zmizel. Sevřela ruku v pěst a přitiskla si ji na rozechvělé rty. „Zavolat vám byla hloupost. Hlavně nikomu nic neříkejte. Já už něco vymyslím. Jako vždycky. Heleďte, já musím do práce.“

Věděl, že její směna nezačne dřív než za dvě hodiny a že stá-

nek s hamburgery, kde pracuje, je odsud jen sedm minut chůze. Zůstal sedět a ani ona se neměla k odchodu.

Lehce se zhoupla na židli. „Já prostě nechci...“ Zamrkala a na hladkých tvářích se jí objevily slzy. „Prostě jen nechci, aby byla stejně zlomená jako já.“

Zdvihla ruku, aby si otřela tváře, a on na vnitřní straně paže uviděl něco, co vypadalo jako zanícená stopa po očkování. Ale vzhledem k jejímu věku to nebylo možné.

Byla to značka.

Evanovy oči přejely k mladým matkám na druhé straně ulice. Ta první si dala do úst cigaretu a on si najednou uvědomil, že to mateřské znaménko velikosti jahody vůbec nebylo mateřským znaménkem. Jeho pohled zabloudil k paži druhé ženy, která jezdila s kočárkem sem a tam. Byl si jistý, že má na tomtéž místě na kůži kaštanovou tečku.

Morena si toho všimla, a když znovu zaměřil svou pozornost na ni, rychle dala ruku dolů, aby značku ukryla. Ale ještě předtím stačil postřehnout, že jde o vypálený kruh. Měl zhruba velikost hlavně ráže .40.

Něco jako Glock 22, což byla standardní výbava losangeleské policie.

Znovu si vybavil Morenina slova: *Může najít, koho chce. Kdekoliv.* Brutální zneužívání moci. Lidští otroci přímo před očima. Ty dívky na druhé straně ulice měly také mobily. A děti. Už pochopil, že pochmurný výraz na jejich obličejích byl výsledkem rezignace.

Morena vstala k odchodu. Uhladila si přední část pracovní košile, pak naklonila obličej tak, aby z něj neodkapávaly slzy. „Děkuji, že jste přišel,“ promluvila, „ale vy to nechápete.“

„Teď už ano,“ zareagoval Evan.

Podívala se na něj.

„Celá ulice?“ zeptal se.

Dosedla zpátky na židli. „Celý blok.“ Znovu jí zakolísal hlas. „Já jen nechci, aby dostal i moji sestřičku.“

„Tak toho už se teď nemusíte bát,“ pronesl Evan.

4

Budu čekat

Cestou domů objel Evan okruh svých bezpečnostních úkrytů a zkontroloval je. Vlastnil spoustu nemovitostí, které byly roztroušené po celé oblasti – městský domek ve Westside, chatu ve Valley, dům ve stylu ranče v zanedbané čtvrti pod letovými koridory vedoucími z losangeleského letiště. Ujistil se, že jsou trávníky řádně zalité, na verandách se neválí nevyžádaná pošta a systém spouštějící v nepravidelných režimech osvětlení funguje. Za vnější obyčejnou fasádou se skrývaly náhradní vozy, základní vybavení pro mise, úkryty se zbraněmi. Jack vždycky kladl důraz na udržování většího množství „základů“, kde je možné nabrat vybavení a pokračovat dál.

Koneckonců Evan nemohl tušit, kdy bude muset zmizet. Zaujímal čestné postavení na seznamu nejhledanějších osob, ty ale nebyly veřejně přístupné. Musel se pohybovat opatrně na letištích, na hranicích i na ambasádách, ačkoliv za uplynulých

pět let byl na ambasádě jen jednou, když bylo třeba eliminovat úředníka, který hrál klíčovou úlohu v gangu pašeráků lidí.

Když Evan dorazil na Hradní výšinu, zapadající slunce už barvilo jednu stranu budovy do oranžova. Zaparkoval a prošel halou, kde míjel na místě s občerstvením zhruba půl tuctu lahví s kombuchou utopených ve válci s odtávajícím ledem. Iniciativa týkající se nápojů zřejmě neslavila takový úspěch, v jaký společenství vlastníků doufalo.

Naproti dveřím, kde bylo posezení, vydávala tlumený šustot sportovní příloha *L. A. Times*. Nad horní částí stránky se vynořil obličej Johnnyho Middletona. Popíjel kombuchu.

Evan přidal. Zašustění nylonových tepláků bylo jasný důkazem, že Johnny opustil čalouněné křeslo. „Evan. *Evane!*“

Evanovi nezbývalo než zastavit.

Johnny k němu došel. S našťvaným výrazem se zběžně podíval na opuštěný válec s nápoji. Pak otočil hlavou a v jeho kulatém obličejí se objevil samolibý výraz. „Opravdu byste někdy měl přijít do posilovny.“ Poklepal si na logo klubu bojových umění na tepláčkách, byly to dvě pěsti narážející do sebe. Jak originální. „Můžu vám sehnat volný vstup.“

Než Evan stačil odpovědět, naznačil Johnny krátký boxer-
ský úder.

Pěst se pohybovala pomalu a špatným směrem. Evan jasně odhadl úhel pohybu – stačil by dvojitý kryt, vykroutit zápěstí, rozdrtit kost a přetrhnout loketní vazy, pak sevřít paži loktem, stáhnout ho k zemi a rozdrtit Johnnyho povolený hrudník po dopadu na zem kolenem.

Místo toho jen lehce ucukl. „To není má parketa,“ vypadlo z něj.

„No jak chcete, šéfk,“ řekl Johnny a vydal se zpátky s rukama roztaženými na znamení velkodušnosti. „Nabídka zůstává otevřená.“

Evan došel k výtahu a vstoupil dovnitř, ale v té chvíli zaujal jeho pozornost rozruch u vchodu do garáží. Zaznamenal Miu a Petera, ruce měli plné nákupních tašek s potravinami. Evan jim podržel dveře od výtahu, zatímco oni se cpali dovnitř, takže

najednou tu bylo plno. Cestou nahoru postřehl, že Petera za rozměrnými taškami skoro není vidět.

„Nepotřebujete pomoci?“ zeptal se Evan.

„To zvládnem, díky,“ zareagovala Mia.

Někde na těle jí zazvonil iPhone, byla to melodie z *Čelistí*.

Poklekla vedle všech těch různých věcí, které nesla, a zatápala po kabelce. Z jedné ruky jí vyklouzla igelitová taška z lékárny a Evan ji chytil dřív, než stačila dopadnout na zem. Telefon přestal zvonit a Mia si rezignovaně povzdychla. Pak začala zvedat různé tašky zpátky do jejich původní pozice.

Evan si všiml, že na něj z boku upřeně zírá Peter. Měl skloněnou hlavu a podrobně zkoumal Evanův kotník. Evan si nenápadně popotáhl nohavici – a *ejhle*, pohybem odhalil ponožku. *Můžeš pokračovat. Není tu nic k vidění.*

Upřený pohled se vrátil k Evanovu obličejí.

„Evan *jak*?“ zeptal se chlapec.

„Co prosím?“

„Jaké je vaše příjmení.“

„Smoak.“

„To zní jako *Smoke*, kourř?“

„Ale píše se to jinak.“

„A jaké máte prostřední jméno?“

„Hazard.“

„Fakt?“

„Ne.“

Nic. A pak se chlapec nenápadně zašklebil.

Mia se dívala jinam, aby skryla úsměv.

Cinknutím výtah oznámil příjezd do dvanáctého patra. „Jestli tvůj křížový výslech pana Hazarda skončil...“ utrousila Mia, pocuchala Peterovi vlasy a vyvlekla ho za sebou ven.

Až příliš pozdě se Evan podíval dolů, aby si všiml, že pořád mačká v ruce Miinu tašku z lékárny. Natáhl se ke dveřím výtahu, ale ty se s bouchnutím zavřely a on pokračoval i s jejími věcmi vzhůru ke svému ateliéru. Vracení bude muset počkat.

Dnes večer má práci.

Hodil Miinu igelitovou tašku na kuchyňský pultík, prohlédl si vodky vyskládané v mrazicím boxu a vybral si láhev ve tvaru čutory, Jean-Marc XO. Vyráběla se ze čtyř druhů francouzské pšenice a procházela devítinásobnou destilací. Následoval proces mikrooxidace a uhlíkové filtrace. Když ponořil dva prsty do ledu, všiml si, že z Miiny tašky z lékárny povylézá krabička s náplastmi. Samozřejmě že s potisky Mapetů. Evanovi padly do oka křiklavé barvy, které se tak vyjímalý na pozadí šedé podlahy a ocelových stěn. Na fluorescenční oranžové a zářivě zelené ho něco znepokojovalo, ale nedokázal ten pocit nijak zařadit.

Vrátil krabici do tašky a cestou zpátky do Trezoru usrkával svůj drink. Vodka klouzala do krku a zanechávala za sebou hedvábný pocit, texturu čistoty.

Morena Aguilarová mu poskytla dvě věci: telefon, jehož prostřednictvím měla být agresorovi neustále k dispozici a který teď odpočíval na kovovém stole poblíž důvěrně známé rostlinky aloe vera, a jméno.

Bill Chambers.

Informaci o Williamu S. Chambersovi našel u losangeleské police dostatek. Následkem několika velkých a dobře načasovaných zákroků se mu podařilo vypracovat se z hlídkového policisty na detektiva druhé kategorie a nakonec před čtyřmi lety zakotvil na vytoužené pozici v Oddělení boje proti gangům a omamným látkám. To by vysvětlovalo, jak se mu podařilo vytvořit si svou malou despoticickou državu uprostřed Lil East Side – měl na starost Boyle Heights. Byl v ideální pozici, mohl vycházet vstříc členům gangů, kteří zase na oplátku pomáhali jemu. A proto mu dovolovali, aby si udržoval svůj násilný konkubinát, a možná ho prostřednictvím svého vlivu i chránili a hlídali blok, který si on přeměnil ve svůj soukromý pracovní tábor. Evan odhalil spoustu vyšetřování vedených vnitřním oddělením. Všechna ale skončila u ledu, buď se ztratily důkazy, nebo klíčoví svědkové změnili výpovědi. Pak hledal peníze.

Chambersovy bankovní účty vykazovaly mnohočetné výběry a vklady, všechny pod limitem deseti tisíc dolarů, takže banka neměla povinnost nic hlásit. Pochybné aktivity. Ale žádný nezpochybnitelný důkaz.

A První příkázání takový nezpochybnitelný důkaz vyžadovalo.

Evan zvedl Morenin telefon, ošuntělý plastový přístroj se zašpiněným displejem, lehoučký, jako by to byla hračka. Byl to mexický model na jedno použití. Když palcem procházel historií textových zpráv, všiml si, jak náhle v Trezoru klesla teplota, cítil chlad na zadní straně krku. Spousta jednoznačných esemesek neustále z téhož telefonní čísla obsahovala sexuální nařízení a pokyny pro Morenu, v některých z nich byly odkazy na viditelně nezletilé hispánské dívky v konkrétních pózách. Díval se do obličeje dítěte, kterému snad ještě ani nebylo čtrnáct. Rysy dívky byly bez jakékoliv emoce, mrtvé, a červeně obtažené oči jako by byly oddělené od jejího těla i od toho, co dělala.

Položil telefon a vzal si sklenici, ale zjistil, že už na vodku nemá chuť. Ani na nic jiného. Bublalo v něm rozhořčení a musel si vybatvit Čtvrté příkázání: *Nikdy to neber osobně.*

Za ta léta, co tohle dělal, nikdy neporušil jediné příkázání a nechystal se k tomu ani teď.

Zpátky k databázím, s novou energií. Telefonní číslo odesílatele Evan vystopoval, šlo o šarži předplacených mobilních čísel prodaných loni maloobchodnímu řetězci Costco. Jednoduchý reverzní proxy kód mu umožnil dostat se přes firewall této firmy a za chvíli si prohlížel datové soubory v lokalitách obchodů v blízkosti Chambersovy domácí adresy. Nic. Pak se podíval na několik objektů řetězce mezi Chambersovým domem a různými lokacemi, včetně Boyle Heights, a nakonec zkusil štěstí v obchodě, který byl na cestě do ústředí losangeleské policie. Účet na jméno Sandy Chambersové. Registrační fotka ukazovala zoufalou trosku, která zůstala z Billovy ženy – pobledlý obličej a útlá postava pod průmyslovými reflektory, nahrbená ramena, jako by se snažila scvrknout se a zmizet.

Podaril se jí sice úsměv, ale vypadal, jako by ani k její tváři nepatřil, jako kdyby ho tam někdo nalepil.

Začal o pár čtvrtí dál, aby se trefil do data, kdy se objevila zásilka předplacených mobilů – za tímto účelem prošel záznamy o nákupech Chambersových. Bedny heinekenu, kondomy značky Trojan, zahradní nábytek, nákupy potravin ve velkém, digitální fotoaparát. A tady, sedm telefonů na jedno použití, zakoupeny 13. února spolu se sadou chňapek ke sporáku a balením zubních kartáčeků s měkkými štětinami.

Pokud vzal člověk v úvahu všechna fakta, nedalo se popřít, že měla jistou váhu, ale důkazy bylo možné vykládat různě, a i příběhy, které z nich plynuly, mohly být různé. Pokud se Evan do něčeho pustil, výsledek byl jediný – a takovýto výsledek vyžadoval jistá fakta. Zdvihl svůj drink, ve kterém už odtál led, a otřel kolečko kondenzátu tak, aby deska stolu zůstala bez poskvrny.

Na stole zadrnčel telefon, přišla další SMS.

ZÍTRA VECER. 10. AT JE PRIPRAVENA.

Evan zíral na ta slova a čekal, až odezní pocit znechucení, až se usadí jeho vztek a změní se na klid a neotřesitelnou jistotu. Pak odepsal.

BUDU CEKAT.

5

To další

Evan odnesl sklenici highball zpět do kuchyně, opláchl ji, otřel a odložil stranou. V lednici byla spousta věcí, úhledně poskládaných v čistých regálech. Vypil láhev vody a mezitím si obalil plátek tuňáka Ahi koriandrem, paprikou a kajenským pepřem a osmažil ho na pánvi. Když byl hotový, přizdobil ho výhonkem petrželky z živé stěny a postavil talíř na pultík kuchyňského ostrůvku, přesně mezi nůž a vidličku. Ostrý nůž dokonale oddělil sousto tuňáka. Pak, když je nesl k ústům, se zarazil.

Z tenké igelitové tašky z lékárny na něj zírala krabička náplastí. Velká zelená hlava žabáka Kermita s úsměvem, který připomínal kus ukrojeného melounu.

Evan vydechl. Potom položil plnou vidličku.

Zvedl tašku a vydal se ven.

Jakmile vystoupil z výtahu, uslyšel hluk. Rámusící televize,

vysoký chlapecký hlas, Miino napomínání, to vše utlumené dveřmi bytu 12B. Z bytu 12F vystrčila svou želví hlavu jeho ctihodnost Pat Johnson a přejel procházejícího Evana líným pohledem. „Řekl bych, že má obě ruce plné,“ řekl soudce soucitně a zmizel.

První dvě Evanova zaťukání nikdo neslyšel. Zaklepal tedy hlasitěji a dveře se rázně otevřely.

Mia, s rozčepýřenými vlasy a s utěrkou zastrčenou v tepláčkách připomínala baseballového rozehrávače. V ruce držela hrnec. Za ní obíhal Peter v kruzích kolem konferenčního stolu, občas vyskočil na gauč, a pak znovu pokračoval v kruzích kolem kuchyně. To vše ve zmeti kostiček lega, akčních figurek a komiksových knih. Vše v pozadí podkresloval hektický animovaný příběh s Kačerem Daffym. Od úrovně pasu dolů byly tu a tam po stěnách stopy voskovek. Peter pronásledoval neviditelného nepřítele a mával přitom světelným mečem, který vydával futuristicky znějící kvílení, natolik pronikavé, že z něj člověku drnčely zuby. Přes jedno oko měl pásku, takže vypadal jako pirát. Páska byla uchycena něčím, co připomínalo instalátérskou izolepu. Na pultíku byla záhadným způsobem převrácená miska, ve které byl Big Mac a sýr.

Evan zdvihl tašku, aby si jí Mia všimla.

Protože měla plné ruce, gestikulovala lokty. „Mohl byste to... mm – pojdte dál. Na chvíličku. Prosím. Já jenom...“ Pak šklubla hlavou, protože kolem proletěl její syn. „Doufám, že to není izolepa.“

Peter se zastavil uprostřed pohybu. „Když tady uklidím, mohl by Evan Smoak zůstat na večeři?“

Evan se posadil před mísu špaget s červenou omáčkou a krabičkou s ovocným punčem se zahnutým brčkem.

„Omlouvám se,“ ozvala se Mia. „Zapomněla jsem koupit v obchodě něco jiného...“

„To je v pořádku,“ odpověděl Evan. „Opravdu.“

Šikmo proti němu seděl Peter a zářivě se usmíval. V místě,

kde ho Mia osvobodila od izolepy, mu chybělo pár chumáčků vlasů. „Nechcete vidět můj pokoj?“

„Možná po večeri,“ brzdila ho Mia.

„Je to támhleten.“

To už ovšem Evan pochopil dávno, podle nálepek s Batmanem, plakátu s Kobem Bryantem a podle nápisu VSTUP ZAKÁZÁN!, vyvedeném v pirátské grafice.

„Mám ve stejném rohu ložnici,“ řekl Evan. „Jenom o devět pater výš.“

„Já myslel, že jste ve 21A, ne 21B.“ Evan zaváhal.

Mii se objevil na tváři široký úsměv. „On má větší byt, zlatíčko.“

„Aha,“ přikývl Peter. „Takže jste bohatší než my.“ Mia polkla naprázdno. Než stačila ona i Evan odpovědět, Peter vystrčil ruku a prohlížel si čerstvou jizvu na předloktí. „Potřeboval bych na to novou náplast.“

„Další jizva?“ podivila se Mia. „Jak se to stalo?“

„Vybíjená.“

„Já myslela, že ty míče jsou měkké.“

„Jo, ale země ne.“ Peter střelil pohledem po Evanovi. „Jsem adoptovanéj,“ řekl. „Což je voprz, protože nikdy nebudu pořádně vědět, odkud jsem se vzal. Máma nemohla mít děti, protože má nekvalitní vajíčka. Můj táta umřel.“ Otočil hlavu zpátky k Mii, která měla v obličeji jakousi zamrzlou alternativu úsměvu. „Mohli bysme mít vánoční stromek?“

Evan se ještě pořád snažil vzpamatovat ze série indiskrétních odbočení od tématu původního hovoru v podobě chaotické konverzace osmiletého chlapce.

Mia si opřela čelo do dlaně a pak sevřela pěsti ofinu. „Už jsme o tom mluvili, Petere. Je ještě brzy.“

„Je čtvrtýho prosince!“

„Než budou Vánoce, je po něm.“

„Tak si pořídíme jinej.“

„Nemůžeme takhle *přehazovat* stromky, Petere.“

A tak to pokračovalo a Evan vše v tichosti sledoval. Zahrabal

v paměti, jestli se mu podaří najít nějakou podobnou domácí scénu, ale nenašel nic.

Dojedli a Mia požádala Petera, aby jí přinesl špinavé prádlo.

Když Peter zmizel v pokoji, pomohl Evan Mii s úklidem. Nepožádala ho o pomoc, ani mu nepoděkovala.

Bok po boku umývali a utírali nádobí.

„Asi si říkáte, jak si můžu dovolit tady bydlet za plat okresní návladní,“ rozpovídala se nakonec. „Můj manžel měl životní pojistku.“

„Aha,“ zareagoval Evan.

„Je to tu hezké a bezpečné.“ Mia podala Evanovi talíř s několika mydlinkami na spodní straně, takže jí ho vrátil a ona ho znovu ponořila do vody. „Jako návladní mi často vyhrožují.“

„Přímé výhrůžky?“

„Obvykle si to najdeme přes Internet. Dneska se ti pitomci se vším vytahují na Facebooku. Co udělali, co se chystají udělat. Co se jim *povedlo*.“

„Nejdou na to moc chytře.“

„Kdyby byli chytrí, tak z nich nejsou zločinci.“ Pokrčila rameny. „Žijeme teď v kultuře celebrit. Nebo v kultuře rádoby celebrit. Říká se tomu *zviditelnění*. Když o vás nepíší na Twitteru, nejste na YouTubu nebo na Instagramu, jako byste nebyl.“ Přitlačila silně na tvrdohlavý kousek zaschlé omáčky a její ruce pod horkou tekoucí vodou zrudověly. „Mně to ale nevadí. Alespoň je snazší sledovat ty lidi, které jsem dostala za mříže.“

„Máte někdy strach?“

„Občas.“

„Dejte mi vědět, kdybyste někdy potřebovala.“

Usmála se a lehce do něj šťouchla loktem. „Jste milý. Ale ti chlapi jsou zabijáci. Ne importéři.“

„Dobrá poznámka.“

„No a co vy?“ zeptala se.

„Já nejsem zabiják.“

„Moc vtípné. Ale vy víte, jak to myslím.“ Její ruka opsala ve vzduchu kruh. „Odkud jste? A máte tam ještě rodinu? A tak dál.“

„Já už nemám rodinu.“

„Ou. Promiňte.“

Podala Evanovi poslední talíř a on ho otřel a strčil do skříně. Magnet s fotografií Petera s fotbalovým míčem v rukou držel na lednici kus papíru. Byla na něm rukou napsaná věta: *„Jednej tak, abys mohl pravdivě mluvit o tom, jak jednáš. – Jordan Peterson.“*

„Odkud to je?“ zeptal se Evan.

„Četla jsem to v jedné knize,“ vysvětlovala Mia. „Snažím se rozvěšovat její moudra po bytě a jednou za pár dnů je měním.“

„Tak to tedy máte co dělat.“

„Je to hodně práce,“ přitakala, „vychovávat člověka.“

Evanovi se v paměti mihla vzpomínka: *Jack stojí vedle něj na střelnici, drží jeho útlé chlapecké rameno a vyhodnocuje rozptýl jeho zásahů.*

„Ano,“ řekl. „Je to tak.“

Nádobí bylo umyté. Zrovna když Evan děkoval Mii za večeři, vynořil se Peter a na odchodu se s ním rozloučil ťuknutím sevřené pěsti. Na kloubech Evanovy ruky po ní zůstalo trochu lepkavé hmoty z ovocného punče.

Po návratu domů Evan zíral na talíř se svou večeří, který nechal ležet na šedém ocelovém pultíku modrošedé barvy. Uprostřed talíře trůnil nesnědený plátek Ahi tuňáka. Repliky starých dlaždiček z newyorského metra temně vyzařovaly a odrážely spoustu různých předmětů, včetně jeho útlé postavy utopené v konejšivém namodralém svitu městského panoramatu.

Setřel rybu z talíře do koše a všiml si přitom, že má na pravače nenápadnou červenou stopu od ovocného punče.

Obešel ostrůvek a umyl si ruce.

6

Prosím, ne

Zabít policajta nebylo nic jednoduchého.

Evan seděl v přítmí nábytkem přeplácáného pokoje, který Morena Aguilarová sdílela se svou jedenáctiletou sestrou. Židle, kterou si přitáhl z kuchyně, se sotva vešla mezi dvě matrace. V povolené pěsti držel jeden konec běžné domácí šňůry, která opisovala oblouk napříč pokojem a na druhé straně byla přivázaná ke klice zavřených dveří. Čekal tu v naprostém klidu.

Zatažené závěsy lehce zářily díky venkovnímu pouličnímu osvětlení a z různých předzahrádek slyšel vzdálené hlasy. I tady, zavřený v pokoji s pachem ptačí klece, vnímal ty nejjemnější závany vůní ze zahradního grilu.

Kapesní hodinky Victorinox připevněné k poutku u kalhot ukazovaly 21.37. Byl na pozici už přes hodinu a do příchodu Williama S. Chamberse za účelem znásilnění Carmen Aguilarové pořád zbývaly dvacet tři minuty.

„Prosím, ne!“ zavřeštěl papoušek. „Mrkev, prosím!“

Na Evanově pravém koleně ležel mobilní telefon, na levé Wilson Combat 1911 s nasazeným tlumičem. Na ocel tlumiče si namaloval malou šipku, aby měl jistotu, že je vždy ve stejné poloze. Kromě zásobníku, který byl v pistoli, měl na stehně v kapse svých kalhot další tři. Byly připravené k boji, odzkoušené v poušti na střelnici. Jak Jack vždycky říkával: *Ten nejhlasitější zvuk, co kdy uslyšíš v akci, je cvaknutí.*

Obecně Evan dával přednost municí Speer Gold Dot s dutou špičkou, ale dnes večer měl nabitě 230gránové náboje ráže .45. Těžší střelivo se pohybovalo rychlostí 260 metrů za sekundu, tedy těsně pod prolomením rychlosti zvuku. Tlumič se sice postaral o typický zvuk střelící zbraně, ale s ohledem na rušné okolí musel mít Evan jistotu, že nebude vydávat zvuk ani projektil.

Papoušek ve tmě přešlapoval z jednoho pařátu na druhý a v kleci to cvakalo. Vybledlé žluté přikrývky ležely pomačkané na jedné z matrací, byly na nich motivy plátek melounu. Pomačkané pouzdro od trumpet se opíralo o zeď v koutě vedle dveří. Malá červená botička značky Converse ležela na boku ve skříni a v místě palce se klubala díra. Ze špinavého skla prázdného akvária se na Evana díval Elmo a připomínal mu Petera a jeho zářivé náplasti. Pak se Evanovy myšlenky stočily na dospělého muže, který byl na cestě do tohoto pokoje.

„Prosím, ne!“ zavřískl vesele papoušek. „Prosím, ne!“

Evan se nadechl. *Nikdy to neber osobně. Nic nepředpokládej. Nikdy to neber osobně. Nic nepředpokládej.*

Cítil váhu pistole, která mu ležela na stehně. Tahle zbraň ho vždycky podržela, byla odzkoušená a přesná, pevný bod. Ocel a olovo se chovaly předvídatelně. Měly začátek a konec, neměnily se, bylo možné je ovládat. Mohl se na ně spolehnout. Selhávali jen lidé. Jak bylo něco z masa a krve, ze šlach a kostí, bylo to nespolehlivé.

Příliš často to vzalo špatný konec.

* * *

Venku za okny podkrovní ložnice je ještě tma, když vtom se ozve budík. Evan je ale už vzhůru. Většinu těch prvních nocí v Jackově domě strávil zíráním do stropu. Vstává a rozhlíží se po místnosti. Křeslo na kolečkách je přiražené přesně uprostřed stolu a na polici nad ním je řada knih uspořádaných podle výšky a pohárek plný neořezaných tužek. Rolety na arkýřovém okně jsou vytažené a dovnitř tak mohou pronikat první paprsky úsvitu. Není tu jediná stopa prachu či nepořádku. Každá věc je uspořádaná, vyrovnaná, přesně na svém místě.

Evanův nový domov je dvoupodlažní budova farmy nacházející se za obrovským kusem vykáceného pozemku ve virginském Arlingtonu. Z oken je vidět na zelenou plochu tvořenou duby. Takové věci zatím viděl jen v televizi.

Jacka najde dole v pracovně obložené policemi na knihy z tmavého dřeva. Zrovna čte objemný svazek, je na něm napsáno Peloponéské války. Ze starodávného magnetofonu se line klasická hudba. Na odkládacím stolku leží fotka ženy v začernalém stříbrném rámečku. Má dlouhé tmavohnědé vlasy až po pás a drobnou bradu. Její oči za velkými brýlemi se usmívají.

Strider u Jackových nohou zaregistroval Evanův příchod a zvedá hlavu, má ji jako Scooby-Doo. Pes bude mít určitě k padesáti kilům, jeho kožich je narezivělý a po páteři mu běží proužek chlupů skloněných opačným směrem.

Evan čeká, až Jack zvedne hlavu, ale to se neděje. Sedí nehybně jako socha a soustředí se na svou knihu. Všechno na něm mu teď připadá jiné – už to není ten Záhadný muž s úzkým obličejem a nažloutlou kůží, který vždycky vykukoval ze stínů, díval se přes řetězové zábradlí a občas zažehl plamínek, kterým si připaloval špičku nové cigarety.

Nakonec se Evan zeptá: „Proč jste si mě vybral?“

Jack pořád upřeně zírá na svou stránku. „Protože víš, jaké je být bezmocný.“

Intonace věty je oznamovací, ale Evan si uvědomuje, že je to vlastně otázka. Ještě přesněji je to něco, co vyžaduje, aby na to zareagoval.

Evanova tvář je v jednom ohni. Rty má sevřené, ale přinutí se odpovědět. „Ano.“

„A na tom teď budeme stavět,“ pokračuje Jack a konečně si pokládá knihu do klína. „Potřebuji někoho, kdo to zná. Kdo to má v sobě. Nikdy na ten pocit nezapomeň.“

Evan by udělal cokoli, aby zapomněl, ale dobře ví, že to nesmí říct.

„Nikdo se nikdy nesmí dozvědět tvé skutečné jméno,“ říká Jack.

„Jistě.“

„Jaké je tvé příjmení?“

Evan mu ho prozradí.

„Líbí se ti?“ ptá se Jack.

„Ne.“

„Chtěl by sis vybrat nové?“

„A jaké?“

Následuje dlouhé ticho. Pak z Jacka vypadne: „Má žena se za svobodna jmenovala Smoaková. Chtěl by ses jmenovat takhle?“

Evan postřehne minulý čas a uvědomuje si, že je to pocta. Jak tak přemýšlí, co všechno bude znamenat, když to přijme, velmi pozorně se dívá na tu zarámovanou fotografii na odkládacím stolku. Pak zareaguje: „Jasně.“

„Toble jméno budeš používat jen ve svém osobním životě,“ vysvětluje mu. „Lidi, se kterými budeš pracovat, se to jméno nikdy nedozví.“

„A jako co mě budou znát?“

„Budeš mít spoustu podob. Jak vstává, v ruce má klíčky, v obličejí přísný výraz. „Je čas,“ říká.“

Opouští Stridera u plné misky a místo v sedanu odjíždějí v pick-upu. Ukazuje se to jako správné rozhodnutí, protože větší část cesty překonávají náročnější terén. Po půl hodině odbočují do prudkého kopce a vůz sebou výrazně hází po hrbolaté cestě, zatímco větve drápour do oken. Nakonec se před nimi objevuje zadní stěna nějaké stodoly.

Evan následuje Jacka do stodoly. Je tu cítit seno a hnůj. Jack za nimi prudce zavírá těžké dveře. Nad chlévy se lehce houpe lampa, která vydává nedostatečné světlo.

Evan cítí, jak se mu zvyšuje tep, a dívá se na Jacka, ale Jack se neohlíží.

Pak se na seně ozve křupavý zvuk bagančat. Ze stínu se vynoří obrovský chlap, brunátný obličej mu zdobí hustý plnovous. V ruce drží nůž křivák.

„Ahoj, chlapče,“ zaburácí. „Jsem tu, abych tě naučil něco o bolesti.“

Celým Evanovým tělem projede vlna strachu. V rozměrné pěsti toho chlapíka se houpe zlověstné ostrží a odráží světlo, které sem proniká škvírami ve dveřích.

Jackův hranatý obličej se otáčí dolů a Evan slyší jeho hrubý hlas: „První příkázání: Nic nepředpokládej.“

Vousatý muž zkušeným pohybem otočí nůž a podává ho rukojetí napřed Evanovi. Něco říká, ale Evan přes tlukot svého srdce ani nevnímá jeho slova.

Hlas se ozývá znovu: „Vezmi si ten nůž, hochu.“

Evan to udělá, prsty se mu třesou. Pak se podívá na Jacka. Co teď?

Vousatý muž říká: „Bodni se do dlaně.“

Evanův pohled sklouzne z vousáče na zahnutou čepel a pak zpátky na něj.

„Ježíšikriste,“ vypadne z toho chlapíka a vezme si od Evana nůž. Jeho tlustá pěst sevře Evanovo zápěstí a ocelová špička bodne směrem dolů, aby probodla jemnou kůži na Evanově dlani.

Evan slabě vykřikne.

„Bolí to?“ zeptá se muž.

„Jo, to...“

Muž praští Evana do obličeje, silně. Evan se zapotácí, nervy na jeho tváři jsou v jednom ohni.

„Teď už to nebolí, že? Tvá ruka.“

Evan na něj tupě zírá a zvoní mu v uších.

„Bolí tě ta ruka?“ Jedno slovo za druhým na něj dopadá jako kameny.

„Ne. Bolí mě tvář.“

Muž se zašklebí a ukáže zuby. „Bolest je relativní. Subjektivní. Záděra tě bolí jen tak dlouho, dokud tě někdo nekopne do koule. Naučím tě, jaký je rozdíl mezi fyziologickou a vnímanou bolestí.“

Popadne Evana za druhé zápěstí a zvedne nůž. Evan courne,

sklopí hlavu a palčivá bolest v dlani jeho spuštěné ruky znovu ožívá. Nuž ale nedopadne. Vousáčovy oči neustále sledují Evanovy.

„Předjímání bolesti má za následek strach – a strach násobí bolest,“ vysvětluje. „Očekávání úlevy od bolesti vylučuje opiáty v mozku a zastavuje bolest. To, jak tvá mysl reaguje na bolest, určuje, kolik bolesti doopravdy cítíš.“

Kdesi vedle Evana se ve vzduchu vznáší Jackův hlas. „Bolest je nerybnutelná,“ říká. „To, jak trpíš, je na tobě.“

Evan s cuknutím uvolňuje ruku. Z druhé pěsti mu odkapává krev. Vnímá Jacka po svém boku i to, že nic nedělá, a pocit zrady se mu pod kůží šíří jako horká vlna.

Ale Jack přece jen něco dělá. Jack se dívá. A Evan si uvědomuje, že je to test, stejný jako ty předchozí. Chápe, že to, jak reaguje, ovlivní všechno ostatní, že tohle je vlastně zatím ten největší test.

Než Evan stačí cokoliv říct, z vousáče vypadne: „Musíš se naučit ovládat mozková centra, která se nastartují, když tělo detekuje bolest. Ovládat svůj inzulární kortex, získat odstup od svých pocitů tím, že se zaměříš na dýchání. Naučím tě, jak se postavit k bolesti, strčit ji do krabice, krabici postavit do regálu a jít si zase po svém.“

Evan s mlasknutím polkne. „Jak to chcete udělat?“

Vousáč se usklíbne a brada se mu naježí. „Cvičení dělá mistra.“

Evan zvedne hlavu a podívá se poprvé zpřímá na Jacka. Připadá mu, jako kdyby na něj Jack nenápadně mrkl, jako by mu nepozorovaně dodával důvěru. Anebo si to Evan všechno jen představuje.

Vzduch je zahuštěný palčivým zápachem vlhkého hnoje. Evan zadržuje dech v plicích tak dlouho, až ho začínají pálit. Pak vydechne. Otočí se zpátky k vousáčovi, natáhne paži, rozevře druhou ruku a ukáže mu neporaněnou dlaně.

„Tak na co ještě čekáme,“ vypadne z něj.

Morenin mobil cinkne v temnotě a vytrhne Evana z jeho myšlenek. Zvedne ho ze stehna.

Esemeska: JSEM PŘED VCHODEM. ČEKÁ NA MĚ?

Evan vdechuje pach z ptačí klece a palcem natuká odpověď: V LOŽNICI.

O chvilku později přichází odpověď detektiva Chamberse: DOBRĚ. TY TEĎ ZMIZ. CHCI JI SAMOTNOU.

Za šedivofialovým závěsem zastaví auto, podle zvuku těžký americký vůz. Motor chvíli běží na volnoběh, pak zaburácí hlubokým tónem a ztichne. Znovu se dovnitř linou zvuky zvenčí – někdo se směje na zahradě, z rádia vřeští v rychlé kadenci reklama ve španělštině, po nebi prolétá letadlo. A pak se ozve skřípění kroků blížících se k domu.

Evana by zajímalo, jak často asi tyhle kroky slýchala Morena, když tu čekala ve svém pokoji.

Papoušek začal být neklidný. „Prosím ne! Prosím, prosím ne!“

Kroky přešly v kovové šramocení klíče zasouvaneého do vstupních dveří a pak zaskřípěly panty. Zavržala prkna na podlaze. Zvuk se přibližoval.

Klika dveří do ložnice se pohnula dolů a zpátky nahoru. Zamčeno.

Za tenkými dveřmi se ozval hrubý hlas. „Určitě máš strach, Carmen, ale já budu něžný.“ Zvuk dlaně otírající se o dřevo. „Poprvé to nemusí bolet. Já vím, jak na to.“ Klika znovu zarachotila. „Vím, jak se o tebe postarat.“

Evan odložil Morenin mobil a zvedl z druhého stehna pistoli.

Z mlhy v jeho paměti se vynořil další Jackův citát: *Velký problém, velká kulka, velká díra.*

„Ale no tak. Přinesl jsem ti květiny. Otevři, a já ti je ukážu.“

Klika dveří zarachotila znovu, tentokrát hlasitěji. Papoušek vrískal pořád víc. Evanova ruka pevně sevřela strunu.

„Tyhle hry mě začínají unavovat, holčičko. Otevři dveře. Otevři do prdele okamžitě ty dveře...“

Evan jemně zatáhl za strunu. Napnula se, klika dveří poklesla dolů a zámek se s cvaknutím uvolnil.

Chambersův hlas byl najednou opět klidný: „To je ono. Hodná holka.“

Dveře se se skřípěním pohnuly dovnitř, poháněny silným šťouchnutím ruky. Objevilo se svalnaté předloktí, částečně ukry-

té za polovyhrnutým rukávem. V temnotě se objevila Chambersova tvář, s přimhouřenýma očima nahlížel do místnosti. Poďobaná, čistě oholená tvář, krátce střižené vlasy, tvrdý pohled.

Chambers vykročil kupředu, pod nohama mu zašustila fólie. Obličej změnil výraz. „Co *jsíte* do prdele zač?“

Podíval se dolů a všiml si, že pod jeho nohama je rozvinutá polyetylenová plachta. Když zvedl hlavu, měly už jeho oči jiný výraz.

„Ne,“ řekl. „To ne.“

7

Kdo s kým, o čem a pro koho

„Chceš slyšet největší bombu roku?“ zeptal se Tommy Stojack. Pomalu přitom obcházel svůj pracovní stůl a naposledy lehce potáhl z cigarety Camel Wide. „Brzy ti tu tvou podělanou bouchačku budu moct jednoduše *rytisknout*. Stačí nařukat do programu pár pitomostí a vyplivne to odlitek. Chci vidět ty sráče ve Washingtonu, jak *to* zakážou.“ Vytáhl cigaretu zpod svého motorkářského kníru a prohnal přes nedopalek vodu z dřezového kohoutku, než ho přidal ke dvanácti dalším, které plavaly v červeném pohárku naplněném vodou. Jediná zbloudilá jiskra by dokázala přeměnit dílnu v kráter po meteoritu. „Ale klid, nebudeme přece plašit občany, ne?“

Evan ho sledoval v matně osvětleném prostoru, který, díky letargicky postávajícím strojům, lesknoucím se ostrším a bednám se zbraněmi, spíš připomínal středověké doupe. Lasvegas-ké slunce sem pražilo přímo skrz stěny a ve vzduchu bylo cítit

vystřílený prach a olej na zbraně. Horko mělo za následek, že Evana začalo svědit předloktí. Hojící se kůže ho štípala a odlupovaly se z ní suché kousky lepidla.

Tommy upravoval zbraně. I když to sám nikdy na rovinu neřekl, specializoval se na zásobování a výzkum i vývoj pro různé, státem schválené skupiny, které se zaměřovaly na ilegální operace. Podle slangu a vystupování Evan tipoval, že se vyučil řemeslu v nějaké speciální jednotce námořnictva. Asi před sedmi lety se seznámili prostřednictvím celého labyrintu spleťtých kontaktů a postupně se mezi ním a devítiprstým zbrojařem vytvořil vztah. Bylo těžké si vybudovat důvěru, když si mezi sebou nevyměňovali žádné osobní informace, ale přesto – poté, co kolem sebe chvíli kroužili jako opatrní žraloci při několika utajených setkáních – mezi nimi nakonec něco takového vzniklo. Nějakým způsobem, prostřednictvím nárazek a odkazů, odhalili principy fungování svých morálních kompasů a zjistili, že ukazují stejným směrem.

„Má to samozřejmě nevýhody,“ pokračoval Tommy, „tyhle zbraně z tiskárny. Myslím kontrolu kvality. Ale proč bys to řešil? Ty mačkáš spoušť. Když udělá *bum*, seš spokojenej, ne?“ Mrkl a pokynul rukou k ulepené konvici na stolku za Evanem. „Co kdybys mi nalil hrnek té horký sračky a přejdeme k tomu, co potřebuješ.“

Tommy pro Evana vyrobil spoustu zbraní. Měl přístup k neposkvrněným ráům pistolí bez sériových čísel, takže mu dokázal poskytnout sterilní zbraně – takové, které fakticky neexistovaly.

Ale dnes, ráno poté, co zabil zkorumpovaného poldu, požadoval Evan jinou službu.

Sáhl do svého pohotovostního pouzdra Kydex, které měl u boku a které bylo vytvarováno podle zbraně. Pistole Wilson 1911 se s kliknutím uvolnila, natočil ji na bok a podal Tommymu.

„Potřebuji vyměnit hlaveň a úderník,“ vypadlo z Evana.

„Střílel jsi z ní.“

„Ano.“

„Dostala nějaký parchanty?“

„Jednoho.“

„A Pán pravil: „Dodržujte právo, jednejte spravdivě.““

Tommyho devět prstů se pohybovalo takovou rychlostí, jako by krupiér rozdával karty na blackjack. Nakloněný nad pracovním stolem wilsona rozebral. Pak si nasadil svářečské brýle, zapálil hořák a přejel jím hlaveň, posuvník, úderník a vytahovač, ze kterých byl rázem škvarek. Potom nasadil na rám Evanovy pistole nový komplet a podal mu ji zpátky.

„Voilà,“ pronesl. „Už je to zase duch. Stejně jako ty.“

Evan s cvaknutím vložil nový zásobník, nechal ho zajet dovnitř a pak začal zasouvat pistoli do pouzdra, ale Tommy řekl: „Hej, kovboji.“ Ukázal rukou na testovací střelnici, trubici skrytou ve stínu. Asi metr dvacet dlouhá ocelová trubka vyplněná pískem byla skloněná v úhlu čtyřiceti pěti stupňů. Evan si nasadil brýle a chrániče uší a zamířil do ústí trubice. V rámci testu vystřílel celý zásobník, doupětem se rozléhaly tlumené zvuky nárazů kovu do písku.

Pokývl hlavou a otočil se zpátky k Tommymu, který dopil poslední kávu a otevřel si plechovku žvýkácího tabáku Skoal. Pak si nacistal pořádný kus pod horní ret. Evan už narazil na spoustu lidí se spoustou návyků, ale ještě neviděl nikoho, kdo by s Tommyho lehkostí a nadšením přeskakoval z jednoho stimulantu na druhý.

„Vím, že radši spaluješ střelnej prach, ale v případě, že se v boji dostaneš na vzdálenost smrdutýho dechu...“ Tommy ze svého stolu popadl masivní vyhazovací nůž a hodil ho Evanovi. „To mi teď přišlo. Třeba bys chtěl obnovit arzenál.“

Evan natočil vzhůru ostří z černé oxidované oceli. Tepelně zušlechťené, ocel S30V, titan a rukojeť G10, špička tanto, která dokáže proniknout taktickou vestou. Speciální vojenský model námořnictva, značka Strider. Evan uměl celkem slušně bojovat s nožem ve stylu eskrima, i když skutečný mistr této filipínské formy bojového umění by ho nožem rozsekal na kousíčky. Z tohoto důvodu vždy dával před nožem přednost zbraní. „Díky,“ řekl.